

Vánoce s Abbie

Byla jsem laskavými přáteli ze Zvířetníku vybíduta, abych napsala něco o pobytu Abbie v naší rodině během uplynulých Vánoc. Pro osvěžení vzpomínek jsem si na jeden papír zkopírovala maily, které jsem nadepisovala hlášení a posílala průběžně Kačerovi, a po jejich pročtení mi přišlo nejjednodušší jen je lehounce opravit, upravit a doplnit. Samozřejmě příhod s Abbie bylo mnohem víc, ale ona ta hlášení jsou už sama o sobě dost dlouhá. A některé zážitky jsou stejně nesdělitelné, protože se vlastně nic nestalo, jen vy zůstáváte o mnoho bohatší. Jako já poté, kdy jsem se stala Abbiinou tetou.

23. 12., 1. hlášení

Ahojky, tak už jsme všichni doma. Ebíšek třetí raketovou rychlostí proňuchal celý byt a žádné protesty jsem nezaznamenala. :o) Nejvíc ji ale zajímalo vybalování tašky, zejména pak misky. Myslím, že mi chtěla naznačit, že by si dala něco k snědku, ale předpokládám, že už svou večerní dávku měla. :o) Je to veliký mazlíček a miláček, právě se povaluje s mým mužem na zemi. :o) Naše Anka je vcelku v pohodě, jen nechtěla Abbie pustit k misce s vodou, tak Abbie dostala svoji. Anka trošku žárlí, ale je to zcela v normě a myslím, že do dvou dnů to rozdýchá úplně. Takže v klidu odleťte a užijte si vánoce. Zítra večer pošlu nějaké fotky, teď je tím nechci trápit. Pa. Vave

23. 12., 2. hlášení

Tak teď jenom přemýšlím, kolik že psů jsme si přivezli. :o) Po chvilce vzájemného oňuchávání vyskočila Abbie do naší postele a Anka za ní a v té posteli se nám děvenky chlupaté tak nějak sblížily. Od té doby lítají po bytě jako blesk, kloužou po linu i po koberci. Abbie je děsně chytrá, už ví, kde jsou místa, kam se Anka moc nevejde, a taky už přišla na to, kde se dá zdrhnout druhou stranou. Jsou skvělé, pořád spolu blbnou a okusují se. :o)

Psaní jsem musela přerušit kvůli této příhodě: Vašek dělal na Ebíška obličej a volal, jé, ta se krásně tváří! Mezitím Abbie přiběhla sem, do synova pokoje, na jeho postel, kde už byla Anka i Bobeš a Vašek dělal na Ebíška ty obličej znova, jenže ona se tak tvářila proto, že se ho bála, šla se schovat za Bobeše a počůrala se tam, chudinka malá. Tak má Vašek přísný zákaz ji strašit.

Holky jsou teď znovu vyčůrané a ufuněné z běhání, počítám, že si asi někdy zdřímnu. :o) Tak pro dnešek už konec zpráv. Dobrou noc. :o) Vave.

(Malé doplnění a vysvětlení: Vašek je manžel, Bobeš je synova stálá přezdívka a později zmiňovaná Lucinka je naše dcera. To, jak se Abbie umí tvářit, nás fascinovalo všechny. Pravděpodobně je to i tím, že jsme vždycky měli pejsku černou a v obličej chlupatou, takže mimika je těžko postřizitelná, kdežto Abbie je krátkosrstá a světlá a v obličej růžová. Také má jiné oči a umí si vyrobiť na čítku a okolo očí milión vrásek. A určitě se umí smát nejvíc ze všech pejsků na světě, Kačer tomu říká, že se cení. Já jsem si vždycky v duchu broukala: milostivá se vycení, já se vycením – a tak jsme se s Abbie cenily obě.)

24. 12., 3. hlášení

Ahojky a krásný Štedrý den!

Tak se náš spací plán – alespoň pro první den – povedl. Bobeš je sova, která usíná nad ránem, takže my chodíme spát mnohem dřív. I vzali jsme si Anku a Ebíška nechali u Bobeše. Chvilku plakala, a tak si s ní hrál, pak usnula na dece na zemi a později se přesunula do postele. Když šel Bobeš spát, vyrobila k jeho veliké spokojenosti ze sebe klubíčko u jeho hlavy. Jediná drobná stížnost byla na to, že Abbie chrápe jako tři dospělí chlapi najednou. :o)

Ráno jsem si Ebíška vyzvedla v pokojíčku, což Anka přijala s výrazem "no co se dá dělat, to tahadlo za uši je tu pořád". Byly jsme venku (v šest ráno, bo já jsem nemohla dospat) a teď půjdeme s Bobešem na první větší vycházku.

Ebíšek tu má veliký úspěch, doufám, že Brian nebude žárlit, ale můj muž se do Abbie zamiloval. :o) Ona má úžasnou obličejovou mimiku a ten křivý zoubek jí dodává nádherně uličnický výraz. Jo, a určitě je to ten nejdojemněji žebrající pes, jakého jsem kdy viděla. Ta hlavička na stranu, hladové oči ... ona má podobně ustaraný výraz jako Andula, jenže Andula nese ve svém pohledu starost o osud všehomíra, kdežto Abbie (zatím) jen starost o to, aby nezemřela v nejbližších sekundách hladu. :o)

Zatím ji oslovujeme takto: princezna Zubejda, pitbulka Penelopka, gremlínek, Debbie (to když si pokaždé nechá víko od koše spadnout na nos), pitíšek, Ebíšek doufám, že se z nás nezblázní. :o)

S Ankou si teď půl hodiny okusovaly hlavy, je na Abbie poznat, že má praní v krvi, někdy má i navrch. :o) Obě je to tuze baví a pak funí jako mužstvo fotbalistů po zápase.

Posílám Ti zatím jen tři fotky, více odpoledne. Pa. Vave

24. 12., 4. hlášení

Musím Ti ještě napsat o Ebíščině stejskání.

Ono je takové legrační, stejně jako je legrační Abbie sama. :o) Občas někdo přistihne Abbie sedět tak trochu bokem a lehounce plakat a tak ji začne mazlit a je to v pohodě. :o) A když ji mazlit nezačne, tak si Ebíšek chvílku stejská a pak vyskočí a hupky dupky, vrhne se na Anku a okusují si hlavy a smějí se.

Řekla bych ale, že je tu tolik vzruchů, že Abbie nemá na stýskání moc času.

Teď už tu čekáme, až se setmí a zazvoní Ježíšek ...

Mějte krásný večer! Psí teta Vave.

24. 12., 5. hlášení

Tak už u nás byl Ježíšek! Milé chlupaté princezny strávily Svatvečer honičkou mezi papíry,

oblíbeným okusováním hlav, rozkousáváním malých balónků a přetahováním se o své nové žížaly. Salám jsem Tvým jménem věnovala Andě pouze virtuálně, protože už dneska obě čubinky jedly dost a nechtěla jsem je provokovat. Stejně virtuálně dostala svůj svetr Abbie, protože ještě není hotov – jednak jsem moc nestíhala, ale hlavně jsem si nebyla jistá velikostí, takže jsem čekala, až ho budu moct vyzkoušet. To zkoušení, to byl docela boj, a dopletení svetru bude určitě taky, protože Ebíška převelice zajímají klubíčka.

Mašle, řízek, bramborák i rohlíčky řádně proběhly. :o) Myslím, že večer se čubískům moc líbil a nám se líbil taky. :o) Momentálně leží čubinky u Bobeše na posteli a jsou totálně odprásklé. Posílám pár fotek, uvidíš na nich taky mou maminku, synka a dceru.

Pa a užívej si klidné vánoce. Teta Vave.

P.S. Ještě říkáme Abbískovi Kyzizubko! :o)

(Malé doplnění a vysvětlení: Okusování hlav byla – mimo procházky a spaní – nejoblíbenější vánoční činnost čubinek a jejich pozorování byla zase oblíbená činnost naše. Vypadalo na pohled dost příšerně, ale ve skutečnosti to byla velmi něžná činnost. Anka byla Abbie rovnocenným soupeřem jen proto, že je o čtyři roky starší. A když zcela výjimečně měla chvíli navrch, obvykle držela Abbie za ucho nebo za volnou kůži na obličejí a Abbie lítaly oči na stranu z přemýšlení, která se z toho vyzout, v pikosekundě Anku oběhnout a „kousnout“ ji zezadu do nohy. Často se žužláním ucha držely v šachu navzájem. :o) Myslím, že Abbie byla pro Anku Velká Učitelka Psího Boje a naučila naši naivně přímočaře se peroucí čubinku mnoha úskočným fintám. :o) Okusování hlav probíhalo denně několikrát a musím pochválit náš vánoční stromeček, že je ustál bez pádu. Pravda, při jednom z nárazů už na jeho větvích zůstalo méně jehličí než bylo na koberci, a tak jsme ho museli odstrojit už den před Silvestrem. Ale líto nám to nebylo, protože čubinky zajásaly nad zvětšeným bitevním prostorem a odvděčily se nám předvedením mnoha dosud nevídaných chvatů.)

25. 12., 6. hlášení

Ahojky Kačírku a spol.,

vlastně bychom Ti měli (jak jsem ostatně předpokládala) poděkovat za úžasnou "hračku" na Vánoce. :o) Ebíšek je tak milá, krásná a radostná pejska, že nám tu dělá Sluníčko.

Ráno jsem si ji byla vyzvednout v "dětském" pokoji. Protože je u nás Lucinka, spali na posteli všichni tři, Abbie hezky uprostřed. Ona vstává roztomile, posadí se a kouká, jestli doopravdy může ven z pelechu. Pak plavným skokem přeskočí půl pokoje a už je u mě a radostí se kroutí tak, že se bojím, jestli na sobě neudělá uzel. :o) K ní se samozřejmě přidá Anka, obě mě nadšeně oňuchávají a já jim musím dát za pravdu, že svět je krásný.

Holky jsou spolu náramně v pohodě. Když jsme první den přišli domů, nechtěla Anka Abbie pustit k misce s vodou. Dala jsem na zem ještě jednu, ale Anka hlídala i tu. Ale za chvíli vlezla Abbie do naší postele, Anka za ní, oňuchaly se tam a na zkoušku okousaly drobátko hlavy a z postele už vyletěla kamarádká neřízená dvoustřela. :o) Jsou fakt v pohodě, mimo záležitosti jídla. Tj. nesmí jedna mít jídlo v misce a druhá ne, nebo něco dlouhodobě kousacího či žižlacího. Třeba dnes dopoledne Anka dospávala v posteli a Abbie pečlivě porcovala jednu starší hračku. Tak jsem si řekla, že jí chybí žvýkání, a dala jsem jí jednu zelenou kost od Tebe. Byla náramně spokojená a skoro hodinu žvýkala, pak se vzbudila Anka a přišla a v tu ráno nastal řev a možná i blesky lítaly pokojem, tak jsem milou kost dala na skříňku a v tu ráno si berušky začaly něžně ožižlávat ouška. :o) Takže je opravdu nemusím nijak hlídat, jen u toho jídla, což je náramně jednoduché.

Ted' fotky neposílám, protože jsou si stále podobné – čubinky spí v objetí nebo si okusují hlavy. :o) Dopoledne jsme s nimi byli na jedné velké procházce, ted' jsou s dětmi na druhé velké procházce. Abbie se vždycky snaží být první a děsně u toho sípe. :o) ÁÁÁ, právě se berušky vrátily, takže pa a měj se krásně a všechny pozdravuj! Teta Vave

26. 12., 7. hlášení

Krásný dobrý den, Kačírku!

Pro mě jsou rána s Abbie prímová, všechno je to zalezlé a čte si (Vašek) nebo dospává (všichni ostatní), jen my s Abbie obstaráváme domácnost. Měníme vodu kytkám, to některým z nás

náramně voní a jiným vůbec, nakládáme maso (zajímavá práce), poklízíme (nic moc, ale pořád v patách a pořád ve střehu, co kdyby!) a taky pleteme – kupodivu tady je Abbie vzorná a klubíčka nekrade, jen deku. Totiž abys rozuměla, mívám při pletení nohy na stolku na polštáři a přes ně červenou deku, kus deky se pak válí na zemi. Ten Abbie najde a tak dlouho ho ušlapává a popotahuje. až mi přes nohy zbude symbolický žďabec a Abbie má na zemi pelíšek a mě nezbude než si přes nohy přehodit deku druhou – viz foto.

Papa, doufám, že se máte krásně. Tady od rána ve vzduchu něco poletuje, ale na zemi to nezůstává. Teta Vave

27. 12., 8. hlášení

Dneska jsem musela do práce, a protože Lucinka už odjela, měli hlídat čubinky pánové. Ale protože Bobeš usoudil, že má rýmu, ulehl do postele a jako zdravotní sestřičku si vzal Abbie – ještě že jsi ji s Andulkou před odjezdem zaškolila. :o) Náramně si to pochvaloval, protože Abbie byla ve střehu a kdykoli se pohnul, dostal milion ježatých pusinek. :o) Vaška zase vzala záda, takže ulehnul do druhé postele a starala se o něj Anka. :o) Ti chlapi si to ale umí zařídit, co? Místo aby hlídali, nechávají se hlídat a ještě k tomu opečovávat. :o) Samozřejmě s holkama vyběhli ven, ale na největší procházku jsme šli všichni, když jsem přijela (už v půl třetí) z práce. Zítra musím ještě, ale jdu až na půl devátou a zase přijdu dřív.

Včera jsem Ebíška neprozřetelně pochválila, že klubíčka nekrade a hle, hned večer ho ukradla nejméně 6x. :o) Nicméně svetr je konečně hotov (zítra v něm Abbie vyfotím a pošlu spolu s dalšíma fotkama) a začínám plést pro babičku Andulu.

Sněhu tady v Modřanech moc není, spíš tu není nic, jen tak pocukrováno. Abbie se líbí venku vždycky, při chůzi jen tak mimochodem okusuje větvičky, což nás fascinuje. Všem se moc líbí, beruška malá, ona sebou vždycky plácne na chodník, napůl se stočí a kouká úpěnlivě jedním okem, je zkrátka sladká. Tak ráda by běhala, ale nechávám ji na delším či kratším vodítku, protože je moc rychlá a já bych ji nerada ztratila.

Dneska jsem poslala pár fotek na Hadopase, ať se také ostatní Zvířetníci pokochají. :o)

Papapa, Kačírku, zítra večer se zase ozvu a pošlu nějakou tu fotečku. Tante Vave.

(Malé doplnění a vysvětlení: Ráno jsem obvykle chodívala s oběma holkama sama na takový malý venčící okruh. Byla to obvykle spíš taková ta hra na Pletla kytku v rozmarýnku, pořád jsem vyplétala z vodítek nějaké tlapky či nohy, případně celé pejsky zamotané jako vánoční balíček, nebo také sebe – naštěstí mě nepřimotaly ke stromu jako to bylo v Jáchyme, hod' ho do stroje. Také jsem snažila naučit předvídat, kdy Abbie vyrazí za krásami světa, abych se včas přišpendlila k asfaltu, neboť ona má ukrutnou sílu. Ale ne vždy se mi to zadařilo, a když pak napadl sníh, podařilo se jí mě několikrát dostat na zem – to k velikému údivu milých chlupatic, které se mi následně snažily dát první pomoc, zejména pak umělé dýchání, a já jsem se tomu všemu tak smála, že jsem nebyla schopná se vymotat ze všech těch tlapek a vodítek a vstát.)

28. 12., 9. hlášení

Tak je to tady! Na Prahu se valí sníh, sníh a sníh, to nakonec uvidíš na fotkách. Pro porovnání posílám i fotku ze včerejška, je to ta na schodech. Fotek ze dneška z venku mám mraky, bohužel jich je většina příliš tmavých, protože je hodně zataženo, a ještě ke všemu jsou na nich fleky, to jak byl objektiv mokrá od sněhu. Bylo docela obtížné dostat se z práce domů, ovšem pesám se sníh náramně zamlouvá, pěkně se v něm utahaly a teď obě udělaly klubíčko na Bobešově posteli a spinkají. :o)

Abbie u nás už zdomácněla – soudím tak podle toho, že začíná ochutnávat věci. :o) Už jsme tedy sbalili první malý kobereček, jehož ohrnutý roh urážel Abbiino estetické cítění, a proto ho hodlala ukousnout. To, že kousat umí, jsem zjistila, když začala žížlat žížalu od Ježíška. Usmívala se na mě a přitom zcela nenápadně ukousla žížale ocásek a udělala jí díрку do hlavy. Rovněž okousala balónek od Ježíška Kačera. Společně pak čubinky utrhly myšce nohu, ale už je zpátky, viz foto. :o) Dávám Abbie žužlací kost, ale stává se jablkem sváru, a to přesto, že jsem vychytrale přidělila čubinám kosti dvě. Ebíšek rovněž krade a žížlá papírové kapesníky, svorně s Ankou. :o)

A když už jsem v tom praktickém hlášení, tak:

Hygienu Abbie zachovává velice dobře, zatím doma vyrobila jen dvě loužičky a dva bobíky, ale pokaždé to byla naše vina, protože jsme patřičně rychle nepochopili její signál. Povelů Abbie zvládá dobře, mimo povelu "k noze" a "pomalu" – neustále má tendenci předběhnout Anku a pokud se jí to zadaří, pak i každého psa, kterého vidí na obzoru. :o)

Abbie má u nás také přezdívku "růžový krokadýlek" a mám za to, že budeš muset tuze loudit,

abychom Ti ho vrátili. :o)

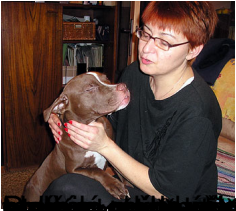
Papapa a mějte se tam za kanálem alespoň tak dobře jako my. :o) Teta Vave.

29. 12., 10. hlášení

Ahojky Kačírku, tak nám sněžilo celou noc a Praha je celá zavalená sněhem, který se tolik líbí všem dětem a pejskům.

Včera jsem učinila poznatek, že Abbie nejeví moc zájmu o hudbu, ba dokonce k ní má spíš velikou nedůvěru. Totiž když Vašek vytáhnul kytaru, moc se jí nelíbilo ani pouzdro ani nástroj samotný. :o) A když pak Vašek nahrál písničku do počítače a pouštěl mi ji, seděl Ebíšek před ním s otevřenou pusou – nějak nemohl pochopit, jak to že strejda zpívá, a přitom vůbec neotevívá pusou. :o)

Mám za to, že ho Abbie za strašení hudbou později náležitě potrestala – vlezla na kuchyňský stůl a snědla mu plnou misku perníčků. :o) Naneštěstí jsem na to přišla až potom, co jsem jí dala večeři, jen mi bylo divné, že na dně misky nechala pár granulí, což je úkaz zcela nebývalý! Potom ležela na sedačce na zádech a vypadala jako balónek s nožičkami. :o) Ale přežila to ve zdraví a ráno vyrobila odpovídající kvantum bobíků, takže vše je O.K.

<https://www.youtube.com/watch?v=4069115220>